setan teie kehha kaetis rohtudega, siis saate waenlase ülle wõitu.“

„Tänan lubbamisse eest,“ kostis Reinowadder: „agga hä ön ja kehha kergus sawad mulle kõige suremad abbi mehhed ollema.“

Reinowadderi sõbrad jäiwad öseks temale seltsiks ja püüdsid maggusa juttuga tema murre koormat kergitada. Suudmēda emand niitis lamba-piirdega Reinowadderi pikkad karwad mahha ja wõidis üllesültsa kehha ülge ja sea raswaga, andis pealegi weel kawwalat nõuu, käskis õsel rohkest jua ja wet rakkus kinni piddada, misga ommiko enne wõitlemist sabba piddi nisutama ja liwa sees pühherdama. „Salwitut sabbaga katsuge tema silmi lüa, siis läheb ta pool piimedaks ja wõit on teie käes. Essiotsalt näidake, kui ollekste naddoke arglik, kui ta liggemale tulleb siis andke ta silmile löhna. Nüüd armas lelle poeg, eitke nattoke puhkama, kül ärratame teid aegsaste üllesse.“ Siis astus ta Reinowadderi liggi, töstis käppad ta pähhe ja pobbises lausosõnu: „Urri, kurri-murri! wortsi-lortsi-portsi, äkka-läkka, nikka-nakka, kakker-lakka, Juda-kakka, Pergel-paska, sum-sum, mum!“ Ja nüüd sowin teile önne ja rahhulist und!“ Siis wiidi Reinowadder maggama.

Kui pissut ommiko walget nähti koitma, läksid Irmabbe ja udras Reinowadderit ärratama, ütteldes: „Tõuske üllesse ja walmistage, ennast wõitlemisse wasto.“ Wõtke nattuke ommiko-surust kehhale kin-

nitusseks. Enne koitu püüdsin jõest teile parti.“ Reinowadder sõi ja jõi priskeste, ja läks siis sõbradega seltsis wõitlemisse paika önne katsuma.

12.

Kui kuningas Reinowadderit lühhikeseks nidetud karwatega ja libbedaks märitut kehhaga näggi, akkas ta sure ealega nacrma. „Rebbane, kawwal loom, kes sulle sedda õppetanud? üüdis kuningas. „Sind nimetakse õigusse pärrast kelmide pealikkuks. Sul on eñam kelmistükkisi, kui koera seljas kirpu!“

Reinowadder kumardas allandlikkult kuninga, weel süggawamalt kuningasa ees, lipputas sabba ja astus siis julgeste wõitlemise paika, mis kolmsadda sammo pikkuti ja nisama paljo laiuti suur olli. Hunt olli oma sugguwõssaga jubba enne senna jõudnud, kes Reinowadderile wandudes kolledat otsa sowisid. Lõupard, kedda wõitlejate õiguse-mõistjaks olli seatud, laskis mõllemad wõitlejad selle peale wanduda, et nemad teine teisega õigusse pärrast tahtsid wõidelda. Kriimsilm wandus ähwartawa näoga: „Reinowadder on üks pettis, wallelik, mõrtsukas, röwel, warras, abbiello rikkuja ja mitme murjuse wõlgnik, kedda mittokorda wäe kaupa tööl kinni tabbati, siiski kawwalusega ennast lahti peastis; sellepärrast peab ta nüüd ello ja surma peale miinoga wõitlema.“

Reinowadder wandus selle wasto: „Mis hundi issand miño peale kaebuseks wannub, on selge walle;

Reinowadder Rebbane, 1850 , lk 1165